

Uagtsohmhedsforseelsen: man straffer i et Tilfælde, hvor der fra et almindeligt Synspunkt ikke foreligger nogetsohmhelst Strafbart; det gjør man nu til en Forbrydelse og straffer for. Den Betydning har Paragrafen. Det er for Retsforfølningen en Bestemmelse af ikke ganske ringe Bægt, og jeg kan tilføie af ikke ganske ringe Stræng-
 hed. Men ganske vist vil jeg tilføie, at hvis det ikke havde været 50 pCt. der havde staaet, men f. Ex. 10 pCt., vilde denne Bestemmelse have været en beundringsværdig Bestemmelse. Jeg maa beklage, at vi ikke paa dette Punkt ere komne saa langt ned, som vor Nabo mod Syd er kommen for Blandingspørgsmaalets Vedkommende. Det anser jeg for den største Mangel ved denne Paragraf, at vi i England paa dette Punkt ville komme til at staa som de, der ikke gaa saa vidt, som andre Folk gjøre med at garantere deres Smør. Det er beklageligt, og derfor vilde Mindretallet have foretrukket, at Udførselsforbudet var kommet som et rent Forbud, idet man derved vilde have modvirket den Mangel, som ligger i Blandingsbestemmelsen. Jeg skal strax sige, at den Bemyndigelse til at udstede Udførselsforbud, som Vædringsforlaget lægger i Indenrigsministerens Haand, er ikke særlig udgaaet fra os. Vi staa ikke paa dette Punkt i et saadant Tillidsforhold til den høitærede Indenrigsminister, at vi kunde ønske at lægge dette Forbud i hans Haand. Vi vilde have foretrukket, at det havde staaet i selve Loven som en bestemt utvetydig Regel. Forresten tør jeg vel nævne det som et Tegns paa, i hvilken Grad Anskuelserne fra alle Sider ere komne hinanden imøde, at Fællesudvalget har kunnet lægge denne Bemyndigelse i den høitærede Indenrigsministers Haand. Med Hensyn til Affattelsen af Udførselsforbudet er Stillingen i det Hele taget forskjellig. Den ærede Ordfører nævnte for sit og hans nærmeste Meningsfællers Vedkommende, at de ikke ansaa Udførselsforbudet i dette Dieblit for nødvendigt. Det er vel de Herrer bekendt, at Mindretallet i denne Sag nærer en anden Opfattelse. Vi anse Udførselsforbudet for i høj Grad paatrængende nødvendigt. Det er en Opfattelse, som en stor Del Medlemmer her og et overveieende Flertal i det andet Thing deler, og jeg tør sige, det er en Opfattelse, som i særdeles høj Grad har vundet Tilslutning i hele det danske Landbrug. Imidlertid ligger jo Afgjørelsen i den høitærede Indenrigsministers Haand, og hans Opfattelse paa dette Punkt er, som vi have hørt, ikke saa bestemt. Den høitærede Indenrigsminister har ikke i dette Dieblit anset Udførselsfor-

budet for en Nødvendighed. Det vil altsaa blive et Fremtidspørgsmaal for hans Vedkommende, om han vil finde det nødvendigt. I den Henseende kan jeg kun udtale det Haab, at de Underføgelser, som jeg ikke tvivler om, den høitærede Minister vil anfille paa dette Punkt, meget hurtigt vil bringe ham i Overensstemmelse med den Opfattelse, som Mindretallet i denne Sag nærer. Jeg kan næppe tvivle om, at en nærmere Underføgelse af dette Forhold i England, saaledes som Sagen der foreligger, vil lære den høitærede Minister, hvor sørgeligt vort Smør er stillet paa det engelske Marked, i hvilken Grad man i fremmede Lande benytter Danmarks Navn til at bringe hollandsk, engelsk og anden Margarine omkring i de engelske Byer. Naar man har faaet det Indtryk deraf, og jeg har haft Veilighed til at modtage en Række Oplysninger i den Henseende, saa forekommer det mig, at man umuligt kan overse, hvilke Farer der for det danske Smør i det Hele taget er forbundet med, at der rundt omkring i de engelske Byer oprettes Udsalgssteder, som under Navn af „Danst Meierikompani“ sælger alle Slags Margariner. Værede Medlemmer ville kunne erindre, at man for et Par Aar siden i Paris oprettede et Margarineudsalg, under Skilt „Le Dansk“. Det vakte almindelig Bevægelse, og det blev tilbøds ved Foranstaltning herfra forhindret. Det vil dog deraf være klart for de Herrer, at Forholdet er ganske anderledes foruroligende, naar det rundt omkring paa vort Hovedmarked gaar til ganske paa samme Maade, naar man rundt omkring i engelske Byer under dansk Navn sælger alle andre Folks Margarineprodukter. Jeg nærer det Haab, at den høitærede Indenrigsminister ved de Underføgelser, som nu forestaa, ret hurtigt maa komme til samme Opfattelse, som vi staa paa, nemlig at dette er en for vort Landbrug høist vigtig og særdeles paatrængende Sag. Dette er altsaa Stillingen med Hensyn til de Hovedpunkter, som have vakt Strid under den foregaaende Forhandling. — Jeg vil til Slutning sige, at jeg anser det for ikke noget ringe Held for Behandlingen af dette Lovforslag, at Bestræbelserne have været støttede rundt omkring i det danske Landbrug af en Bevægelse, som, naar man ser hen til Aarstiden og de Kræfter, der have deltaget i den, maa siges at have været overordentlig stor. Det havde været meget sørgeligt, om dette ikke havde affat nogen Frugt i Riagsdagens Forhandlinger, og man kan heller ikke sige, at det ikke har gjort det. For saa vidt man imidlertid ikke skalde finde, hvad her er foreslaaet, tilfreds-